

men vi ere kun en lille Del af Rigsdagen. Hverken den ærede Minister, ej heller den ærede Landstingsmand eller jeg har Ret til at bestemme, hvad der er nødvendigt eller ikke, men det er den samlede Lovgivningsmagt — der endnu ligger eller i alt Fald skulde ligge hos Kongen og Rigsdagen — der er berettiget til at sige, hvad der er nødvendigt og hvad ikke. Det er derfor ogsaa de rette Lovgivningsfaktorer, der skulle bestemme om, hvorvidt vi skulle have Statspolititi eller ikke. Men der er i denne Henseende fremkommet det efter min Mening uberettigede, at man vil bruge en foreløbig Lov som en Hjælp til at sætte sin Vilje igennem, som man frygter for ellers ikke vil blive gennemført. Der ligger — for at bruge et populært Udtryk — Gunden begravet.

Den ærede Landstingsmand udtalte, at det, om Gendarmerne have lidt eller meget at bestille, kunde jeg tale med Politimestrene om. Jeg ser mig lidt om, naar jeg er ude og hjemme, ligesom jeg antager, at den ærede Landstingsmand gør det, og det er mig da meget vel bekendt, at Gendarmerne bruges til Bud for Breve, som man kunde sende omkring for 4 Ore, men da de ikke have andet at bestille, bruge Politimestrene dem baade til det og til andet, som de lige saa godt kunde faa besørget paa anden Maade, og det turde være et Vidnesbyrd om, at de ikke have overdrevent meget at bestille.

Den ærede Krigsminister kom ind paa, at det var nødvendigt, at Gendarmerne kom, da de kom, og det berørte det ærede Medlem for 3dje Kreds ogsaa, idet han talte om Uroen i Befolkningen o. s. v. Ja, men Rigsdagen var jo samlet den Gang, og den regelmæssige Fremgangsmaade vilde da have været, at Ministeriet havde henvendt sig til Rigsdagen med et Forslag under Fremhævelse af, at det var nødvendigt at faa et Gendarmerikorps. Rigsdagen var jo samlet umiddelbart forinden denne foreløbige Lov blev udstedt, og Ministeriet kunde altsaa da være gaaet til Rigsdagen og have faaet dens Sanction. Det er den Vej, man skulde være gaaet; det er Grundlovens Bud i saa Henseende. Jeg gentager, at det er hverken den enkelte Minister eller det enkelte Ting, eller det enkelte Medlem, der skal bestemme, om noget er nødvendigt eller ikke nødvendigt, naar Rigsdagen er samlet, men det er den samlede Lovgivningsmagt, der i saa Henseende har at tage Beslutning.

Den ærede Krigsminister var saa aldeles overbevist om, at Gendarmerne nu ere blevne populære Folk. Ja, jeg kunde ønske, at man her i Landet lige som i andre Lande

kunde faa særlig Afstemning over visse Sager, for saa vilde jeg henvielse til den ærede Minister at lade afstemme blandt alle valgberettigede her i Landet om, hvorvidt Gendarmerikorpset skulde bestaa eller ej. Jeg skulde da være tilbøjelig til at vædde med den ærede Krigsminister om, at over $\frac{3}{4}$ af Vælgerne vilde staa paa min Side med Hensyn til Opfattelsen af disse Folks Nødvendighed. Da nu imidlertid en saadan Afstemning ikke kan foregaa, i alt Fald ikke under tilstrækkelig betryggende Former, skal jeg henvielse den ærede Minister til, hvad der passerende i Folketinget. Saa vidt mig bekendt — og jeg læser dog Rigsdagstidende saa nogenlunde grundig — var der under Forhandlingerne der ikke en eneste af den ærede Ministers Meningsfæller, som stod op og tog Gendarmerikorpset i Forvar. Den foreslaaede Bevilling blev angrebet fra alle Sider, og Gendarmerikorpset blev betragtet som noget, man fra alle Sider ønskede skulde forsvinde. Hvorfor var der ikke der en eneste Meningsfælle af den ærede Minister, som talte om det udmærket populære Korps, vi fremfor alt maatte beholde, og som endog Venstremænd ønskede at beholde? Jeg hørte nok, at den ærede Minister læste noget op fra Hjern-Ginding Herred, men jeg maa sige, at de Tal imponerede mig ikke. De vare smaa i Forhold til de mange Folk, der er Tale om. Og hvad er det for Folk, som have understrevet? Er det Vælgere, eller er det ikke Vælgere? Kan den ærede Minister indestaa for noget i saa Henseende? Jeg tror det ikke. Men som sagt, man har jo Maalestokken i Folketinget. Jeg er af den Mening, at den Folketingsmand, selv blandt Højre, der traadte op og sagde: Jeg kæmper for Gendarmerne, jeg ønsker at opretholde denne Institution af populære Folk, vilde ikke faa mange Dage at leve i paa Rigsdagen. Jeg har ganske gode Grunde til at sige det, jeg siger, at den ærede Minister tager fejl, naar han tror, at det er et Korps, som man ønsker at opretholde. Efter mit Kendskab til Forholdene forholder det sig anderledes, og det er Rigsdagen, der skal træffe Bestemmelse herom. Rigsdagen er Befolkningens Udtryk, og derfor ønsker jeg, at denne Sag, lige som de andre Sager, maa blive undertastet begge Ting's fri Behandling; sfer det, kommer det nok ogsaa ordinære Finanslove.

Rump: Jeg har taget Ordet for at gøre et Par ganske korte Bemærkninger. Det ærede Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mhygdal) udtalte lige over for mig, at naar man forlanger Dplysninger, benytter man